

ΩΔΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΦΤΑ ΝΗΣΙΑ

*
Αφιερώνεται στή μνήμη του Σολωμού και του Καποδίστρια.

Εφτάνησα βράχοι χρυσοί
τοῦ Ἰονικοῦ πελάγου,
ποῦ ἡ θεία Φύση σᾶς ταίριασε
μὲ τέχνη αἰωνίου μάγου,
γιὰ σᾶς τὸ κῦμα ἐμέριασε
κι' ἀνοιξε ἡ Γῆ τὰ στήθη
κι' ἀπ' τοῦ νεροῦ τὰ βύθη
βγήκατε στὴ ζωή.

*
Καὶ φύσησαν ἵερες πνοὲς
καὶ κύματα ἄρμσνιας
κι' ἡ ἀνατριχίλα τοῦ Ἔρωτα
κι' ἡ φλόγα τῆς ἀνδρείας,
κι' ὅσσα κρυφὶ ἀφανέρωτα
μὲς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου
γυνῆκαν ἐνὸς τόπου,
μιᾶς πλασῆς οἱ διμορφιές.

*
Κ' οἱ βοάχοι λάμπουν οἱ ξεροὶ
μὲ κάποιο νόημα θεῖο,
καὶ οἱ κῆποι οἱ μοσχομύριστοι
τῆς Κυβέλης μαντεῖο...
Κ' εἴπε ὁ χρησμός :—ἀγύριστοι
σ' αὐτὴν τὴν γῆν δὲν οβένουν
ὅσοι ρυθμοὶ ἀνασταίνουν
τὴ Δόξα τὴν ἱερή.

*
Στὴν διμορφιὰ τῆς πλάσης ζῆ
θείου δινέρου εἰκόνα,
ποῦ ἀφοῦ χαθῆ ἀναστάνεται
πάλι σὲ κάποιο αἰῶνα,
στὲς ψυχὴς ξαναφαίνεται
τοῦ Ἰδανικοῦ τὸ ἀστέρι,
πάντα ἡ νυχτὶα θὰ φέρῃ
καινούρια χαραυγή.

*
Ζακυνθινὸς τραγουδιστές,
ἄξιοι Κεφαλλονίτες
καὶ Παξινοί, λεοντόκαρδοι
λεβέντες Λευκαδίτες,
Κορφιάτες ἐρωτόκαρδοι,
ναύτες Θιακοί, παρθένες
Κυθήρεις, — μαγεμένες
κι' ἀνήσυχες ψυχές.

*
"Ηρωες, ἄγιοι καὶ σοφοί,
τοῦ Ἰδανικοῦ ζητιάναι,
γιὰ σᾶς αἰώνια πλέκεται
τῆς Δόξας τὸ στεφάνι,
καὶ πλάι σας πάντα στέκεται
ξεχωριστὴ μιὰ Μοῖρα
σκῆπτρο γιὰ σᾶς ἡ λύρα,
τὸ ἄνθος καὶ τὸ σπαθί.

K' εἰστε ὅλαι ἑσεῖς οἱ Δουλευτές
κι' ἀμέτρητοι εἶναι οἱ κάμποι,
κι' ὁ σπόρος ὃποῦ σπείρατε
φῶς ἔγινε καὶ λάμπει,
κι' ὅσοι τὸ δρόμο ἐπήρατε
ποῦ φέρνει σὲ ἀλλα μέρη
πρωτόδιατε τὸ ἀστέρι
στὲς ἄφθαστες κορφές.

*
Ο γύφτος τὸ ἀστρο τὸ χρυσὸ
τὸ ἐσφυροκόπας χρόνια.
Μὰ ἔνα χέρι αίματόχαρο
—ψυχὴ τοῦ Ἔθνους αἰώνια —
τὸ ἀστρο τὸ μεγαλόχαρο
ἀπ' τῆς Σκλαβιᾶς τὸ ἀμμόνι
τὸ πέρνει καὶ τὸ ύψωνει
πάλι στὸν οὐρανό.

*
Σκοποὶ ἀντηχοῦν μελωδικοὶ
σὰν μήνυμα ἀπὸ πέρα.
νέα ψυχὴ θαμποχάραξε
σάν φῶς μὲς τὸν ἀγέρα,
ποιὸ εἰν' τὸ καράβι ποὺ ἄραξε
στὸ ἐρωτικὸ ἀκρογιάλι
κι' ἡ Δόξα σέρνει ἀγάλι
τὸν Ἀρη κατὰ ἐκεῖ !

*
Στὸ Ἰόνιο κῦμα ἀργοπερνοῦν
καράβια μαγεμένα
σ' ἔνα Ὀραμα ἀρμενίζουνε
στὸν ἀφθαστο λιμένα,
φεύγονταν κι' ὁρθοπλωρίζουνε
στῆς Φαντασίας τὸ δρόμο
μιὰν διμορφιὰ ἔχουν νόμο
κι' ἔνα ρυθμὸ ἀκλουσθοῦν.

*
Καραβοκύρηδες τρανοὶ
αἰώνια τὰ ὄδηγοῦνε,
μὲς τοῦ Καιροῦ τὸ γύρισμα
πάνε νὰ βυθιστοῦνε...
—Στον χρόνου τὸ πλημμύρισμα
πέρα ἀπ' τὸ χάος τραβάτε,
καράβια νὰ μᾶς πάτε
σὲ θείαν ἀκρογιαλιά.

*
Τὴ δόξα σας, Ἐφτὰ Νησιά,
ποιὸς θὰ τὴν τραγουδήσῃ ;
ποιὸς μυστικὸς ἀντίλαλος
γιὰ σᾶς θέλει ἀντηχήσῃ
σὲ νέος ρυθμὸς βαθύλαλος
σὲ Ὀνείρου Πολιτεία,
σὲ ἐπάνοδον αἰώνια
νέα Ὀρφικὴ λαλιά.